

LIHUKO - BEATNICI

V 60. letech, kdy jsem studoval na SVVŠ ve Štěpánské ulici v Praze (1960 - 1964), tak se partička hochů a jedno děvče - spolužáci z I. A rozhodla vytvořit kolektiv, který by hrál a zpíval, ale psal i texty povídek a písniček a vytvářel literárně hudební pásma.

První premiéru jsme měli v budově Škodova paláce v Jungmannově ulici v Praze někdy na podzim roku 1961. U zrodu tohoto vystoupení jsem stál společně s přítelem Pavlem Havránkem, pozdějším absolventem DAMU Praha (začal studovat po dvou neúspěšných pokusech na pražské DAMU a brněnské JAMU). Na konci svého života hrál po létech kulisáctví v divadle Chebském, Vinohradském a Jihočeském. Z jeho rolí mi nejvíc utkvěla v mysli role prince Dalamánka v jakési televizní pohádce.

S Pavlem jsme sepsali pásmo, dialogy, několik spolužáku vyzvali k účinkování a k hudebním předělům. Rozhodli jsme se, že vše nejdříve předvedeme spolužáků, třídní učitelce prof. Věře Friedlové a několika sympatickým profesorům.

Bylo nutno zajistit sál pro naši produkci.

A vyrazili do Škodova paláce (tehdy tam sídlila nějaká státní energetická firma) za referentem, který měl na starosti kulturu ROH a s tím spojené pronajímání sálku v suterénu. Sjednáno. Měli jsme štěstí. Při odchodu se Pavlovi povedl "vtípek". Byli jsme v točitých dveřích a Pavel schválně zapřičil nohu v točně. Já jsem narazil hlavou do skla. Hlava vydržela, sklo ne. Vrátný nám to odpustil a zasklení šlo z rozpočtu energetického molochu. Nic nebránilo našemu vystoupení.

Samotný třídní večíre spojený s vystoupením.

Pomohli nám Vladěna Hlavatá (hrála postavu nevděčnou - třídní učitelku), Milena Adámková (chopila se kytary a zpívala), Jarda Bohdal (banjo) a Vašek Houk (kytara). Myslím, že za bubny tehdy sedl Jirka Žmolík. Všichni spolužáci. Já si vzal kytaru a zařadil se mezi začínající kapelu.

Večírek s literárně hudebním písmem se líbil, vznikly i jakési průšvihy, které jsme za pomoci rodičů u vrchnosti vyžehlili. Mohu říci, doba přála. Ne nadarmo v té době se naodilo celkem 200 podobných raketolových orchestrů a skupin.

Vznik LIHUKA a později Beatníků (The Beatniks na začátku, ale později česko Beatnici).

V Jungmannce vlastně vznikl z LIHUKA pozdější bigbeatový orchestr BEATNICI.

To předbívám. Bylo nutno se scházet a zkoušet a zkoušet a zkoušet. Sehrávat se. K tomu nám

sloužila příroda. Pod širým nebem v létě v zimě zněly naše písně a zvuk našich nástrojů. Jiná možnost tehdy - pro nás ryzí amatéry - nebyla.

ZKOUŠKY V PŘÍRODĚ

Dnes - výlet někam za Prahu. Několik černobílých fotografií tuším, vznikly na silnici do Loděnic. Kam jinam než k výrobě desek?

Se zkouškami a nacvičováním to byl otězké. Byli jsme bezprizorní.

Doma jsme po bytech zkoušeli občas i přes protesty sousedů a rodičů. Ve škole - to nešlo. Kde jinde?

Příroda. Později se nám podařil tah - Agitační středisko v Opletalce, ale to už byla jiná historie a to se k nám připojili další kolegové a kolegyně z jiných škol než byla Štěpánská esvévééška. Vše se odehrávalo pod hlavičkou ROH různých podniků.

Několik černobílých vybledlých a nekvalitních fotek tuším z jara 1962 na silnici do Loděnic.

Fotky z té doby:

První - Náš název a "grafické" provedení. V létě 1961 jsem dělala brigádu v Merкуру, abych si vydělala na kytaru (Kčs 200) a šustákovou bundu. Získal jsme i polystyrén, z něho jsem vyrobil poutač a ten jsme na jevištích vždy měli před sebou.

Reklama musí být.

Druhá - Odleva spolužák Petr Faško (ten nám dělala reklamu svým vzhledem na Elvise Presleyho a něco si i zazpíval. Chodící reklama s krásným účesem. Bohužel po hloupém incidentu v Palackého ulici, kde bydlel, abyl ze Štěpánské vyloučen. Jak skončil, nevíme.

Má maličkost s kytarou (a tehdy ještě moderním ježkem na hlavě av tzv. švédské košili) zakoupenou na Jungmannově náměstí za Kčs 200,-. Jarda Bohdal, autor hudby na mé české texty a hráč na housle (mistrně), kytaru, ale hlavně banjo (aspoň v přírodě).

Třetí - odleva zpívající trio: Vašek Houk (mrskal to na kytaru, banjo - tady s banjem), má maličkost (bez kytary zpívající) a Jarda Bohdal (mistrně zvládal i banjo). Tady jsme zpívali asi "Co všechno odnes čas" - typickou bendžovku).

Čtvrtá a pátá - Věnuji Pavlovi Havránkovi. Byl naším prvním bubeníkem. Byl s rytmem občas na štíru, tak jej vystřídal Jirka Žmolík na čas než přišel Tony Andršt. Tady s jednou rumba koulí. Tu

ovádal vynikajícím způsobem, ale cestou Kučerovců jsme jít nechtěli, takže rumba koule často sloužily jako plácačka v dopravě.

Na první fotce za ním naše literárně hudební skupinka, na druhé fotce ležící Petr Faško na silnici. Kde je mu konec? Měl průšvih se vzduchovkou a ze školy byl ve druhém ročníku nekompromisně vyloučen, stejně jako Pavel (ten se zase nedostal k maturitě coby neoblíbený žák češtináře....). I když neměl maturitu, byl na třetí pokus přijat na DAMU v Praze a stal se spolužákem dnes slavných - Vančurové, Jandáka, Brouskové, Voskové a dalších známých či populárních českých herců.

Příště Batnici na horách.

